## *Balla Zsófia Másokkal, láthatatlanul*

Hogy nincsenek már itt velünk azok,
kiket szerettünk s azok sem, kiket
meghitten megvetettünk, de mégis, e sok-
féle azt summázta, együtt vagyok

minddel élő ; vitázunk, csókolózunk,
futólag gondolunk egyikre-másra. Míg
látatlan, testem fölött puha lózung
az arcom – emlékeztet rám, ki bent lakik,

aki vagyok – s ki értetlen csodálja
az égboltot, a szörnyű s lágy világot.
Nyáron várom, nyitott-e már a mályva,

gyógyul-e már sok csöpp viszály, s ha lángot
vetett, tudom-e oltani ? Az ágyba
egy mondatot viszek, mely élni visszarántott.

## *Hazatalálás*

I.
Nem tudom, ebben az akváriumban
bevándorló vagyok vagy őshonos ?
Az ember sokfele ősre bukkan,
kiket a húsa egybemos.

Az éhség hömpölyög a tengerekből erre,
délibáb hívja földrészeken át,
ömlik erdőn-folyón futó ember keserve :
hogy el kell hagynia, s hogy nem talál hazát.

II.
József Egyiptomban, Mária Betlehemben :
úgy maradtunk meg mi is : mások kenyerén.
Ott sírok a ránk szakadó tömegben.

Ma kik vagyunk itt, Te meg én ?

Ki más országba mész, hántsd le az almodat,
hintsed be nyomodat.
A Föld, a föld minket is befogad.